

Aranytoll – Szabó Zsolt

Már csak agyon kellene csapni engem, mert locsogó vén szószátyár lesz a végén belőlem – mondta mai díjazottunk, amikor írása hosszabb lett a vártnál.

Szabó Zsolt Kolozsvárt született, 1946. május 29-én, s azt mondja, édesanyja emlékei szerint attól indult neki a világnak, hogy a cipőgyár munkásai összeverekedtek a magyarelleses tüntetést szervező román egyetemistákkal, és bizony sok forró diákfej bánta a kemény munkásöklöt. A Babeş–Bolyai Tudományegyetemen szerzett oklevelet. Magyartanár, de volt – és ma is az – újságíró, szerkesztő, irodalom-, sajtó- és művelődéstörténész. Volt a romániai magyar pionírlap, a Jóbarát kolozsvári munkatársa, majd könyvtáros, illetve a rendszerváltás idején a Kriterion Könyvkiadó kolozsvári fiókszerkesztőségének munkatársa, főképp néprajzi kiadványok gondozója, illetve, az Erdélyi Magyar Szótörténeti Tár szerkesztő munkatársa.

1991-től, kerekén 22 éven át, a kolozsvári közművelődési havi lap, a Művelődés, melléklete, a Könyvesház és a kiadásában megjelent könyvek főszerkesztése kötötte le ideje nagy részét. Emellett 1995-től a nagyváradi Ady Endre Sajtókollégium óraadó tanára, majd 1998-tól a Babeş–Bolyai Tudományegyetem Politika-, Közigazgatás- és Kommunikációtudományi Kara Újságírói Tanszékének adjunktusa, 2014-es nyugdíjazásáig docense. 2005-ben tagozatvezetőként megszervezte az újságíró szakos diákok azóta is működő magyar nyelvű magiszteri képzését. Megjelentek önálló kötetei, és írt vagy háromszáz cikket, tanulmányt, gondozott több mint kétszáz kötetet.

Otthon van Erdélyben, legkisebb zugait is nevéen szólítja.

Hogy mit mond, amikor elsőéves hallgatói életük első írásaival jelentkeznek nála, nem tudom. De azt tudom, hogy amikor az idei erdélyi Aranytoll-díjas nevét boldogan világgá kürtölte a Magyar Újságírók Romániai Egyesülete, elkezdtek ismerős nevek megjelenni a közösségi médiában a lájkolók, a gratuláló hozzászólók között. Akikkel együtt koptattuk az egyetem padjait Zsolt bátyánk óráin, akiknek nevét az általa szerkesztett Művelődés című folyóiratban olvashattuk szerzőként, akiknek könyvei megjelentek kiadásában, akikkel együtt ismertük meg Kolozsvár magyar emlékeit, akikkel közös kiránduláson – főleg Sztánán vagy Torockón – magyar népdalok százait hallgattuk-énekeltek.

S most nem nézhetek rá, mert tudom: csak néz maga elé, s ismét azt kérdezi: hát bántottalak én?

Igen, Tanár Úr, sokszor, sokunkat, mindezekkel. S köszönjük!

Rácz Éva